Nr. 31

30 JULI 1966
VERSCHIJNT
WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

NIEUW!

weer een verhaal van KARL MAY in stripvorm!

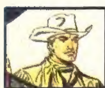
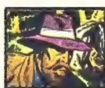
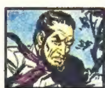
OLD SHATTERHAND

EN WINNETOU

DEEL 1

Dit is een goed bericht voor de duizendtallen jongens (en ook meisjes) die met zoveel plezier de avonturen van Winnetou hebben gevolgd.
Dezelfde Spaanse kunstenaar Juan Arranz, die de stripverhalen van Winnetou (waarvan 2 delen zijn verschenen) zo prachtig in kleuren illustreerde, heeft nu zijn krachten gewijd aan ,,Old Shatterhand".
Nieuwe spannende avonturen van de bloedbroeders Old Shatterhand en Winnetou, in vele fraaie tekeningen.
Een boek als een kleurenfilm. . . een kostelijk boek in een stevige, geplastificeerde band!
Als voorproefje hieronder de portretten van de hoofdpersonen in deze boeiende avonturen: kijk eens wie er allemaal zullen meespelen in deze avonturen.
Dat zijn: Old Shatterhand, Winnetou, Sans-Ear, To-Kei-Chun, Patrick Morgan, Ka-Wo-Mien en vele anderen.

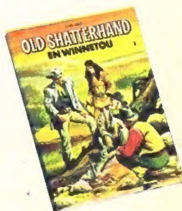

Verkrijgbaar:

Bij de plaatselijke bezorger van dit blad. Door overschrijving van f 2.35 op gironr. 9229 t.n.v. de N.V. Uitgeverij De Spaarnestad, afd. Extra-uitgaven, te Haarlem, waarbij op het girostrookje duidelijk moet worden vermeld: ,,Old Shatterhand". (Buitenland 50 ct. extra)
Bij uw boekhandelaar.

België: 40 F. Verkrijgbaar bij onze verkopers, de boek- en dagbladhandel en bij de N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen, postrekening 834.05.

SPECIALE PRIJS
f 2.35
VOOR ABONNEES

MUG en MIK

NU NOG OVER DAT HEK EN WE ZIJN OP DE GROTE WEG.
DAT IS GEEN BEZWAAR. ÉÉN LENIG SPRONGETJE EN IK BEN ER!

HEE, WAT IS DAT?

LET OP, MUG! IK GEEF EVEN EEN NUMMERTJE PAARDENDRESSUUR!

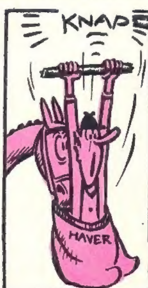

ZAL JE TEGENVALLEN! HIJ VERZET GEEN STAP ALS IK NIKS ZEG!
MELK BOTER KAAS

ALS JE EEN PAARD WILT HEBBEN, KUN JE ER BETER GINDS EENTJE HUREN!
DAT IS EEN IDEE! IK BEN GEK OP PAARDRIJDEN!
RIJPAARDEN TE HUUR

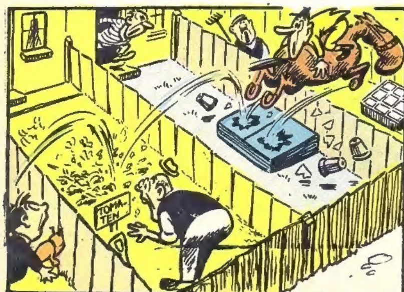

LATER BIJ MIK THUIS...
GEEF HEM EVEN TE ETEN, MUG, DAN VERKLEED IK ME VAST!
HAVER

MAAR MIK HEEFT MOEILIJKHEDEN MET HET OPSTIJGEN...
ZAL IK EEN LADDER HALEN, MIK?

NEE, ZET HEM MAAR ONDER ME, DAN LAAT IK ME IN HET ZADEL VALLEN!
HAVER

KNAP
HAVER

WACHT EVEN! IK BEN NOG NIET ZOVER!
HAVER

TOMATEN

BANG

VOORLOPIG BEN JE ZEKER WEL GENEZEN VAN JE VOORLIEFDE VOOR PAARDRIJDEN, IS HET NIET, MIK?

De geest van de Llano Estacado

VREEMD! WAAROM VLUCHTEN ZE?.. O!...

ER NADERT EEN LANGE STOET RUITERS...

IK HEB GEEN KRACHT MEER OM TE VECHTEN!

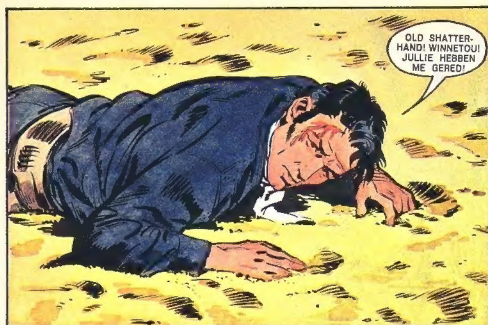

HET ZIJN OLD SHATTERHAND, WINNETOU EN ZIJN VRIENDEN, DIE GELEID WORDEN DOOR FRED.

IK GELOOF DAT WE NET OP TIJD KOMEN!
DE LAFAARDS!

ONZE VRIENDEN WERPEN EEN BLIK OP DE SLACHTOFFERS VAN BLOEDIGE VOS.
ROVERS, DAT IS DUIDELIJK!

KIJK, ZE ZIJN ALLEN TUSSEN DE OGEN GERAAKT!

DAN IS DAT MOEDIGE BLEEKGEZICHT DE GEEST VAN DE LLANO ESTACADO!

OLD SHATTER-HAND! WINNETOU! JULLIE HEBBEN ME GERED!

BLOEDIGE VOS!
OEF!

BLOEDIGE VOS IS UITGEPUT.

BEWAAR HET WATER VOOR DE BOEREN! WE MOETEN HEN REDDEN!

ZONDER DE GEEST VAN DE WOESTIJN VINDEN WIJ HEN NIET!
DUS U HEBT MIJN GEHEIM ONTDEKT!

DANK ZIJ ZIJN STERK GESTEL IS BLOEDIGE VOS SPOEDIG WEER OP DE BEEN.
IK HAD ME DE GEEST VAN DE WOESTIJN HEEL ANDERS VOORGESTELD!
NU IS BOB NIET BANG MEER VOOR DE GEEST!

ENKELE UREN LATER ZET DE GROEP ZICH IN BEWEGING...

...MET HUN BONDGENOOT: DE GEEST VAN DE LLANO ESTACADO!
ARRANZ-66.

De Schat van

ER IS NIETS AAN TE DOEN. WE ZULLEN VERDER ZEILEN MAAK DE MOTOR MAAR SCHOON.
DE VRIJBUITER VERVOLGT OP WINDKRACHT ZIJN REIS.

WE ZULLEN HIER EEN MONTEUR MOETEN ZOEKEN.

EEN UUR LATER...
WAT DENKT U ERVAN?
IK KAN HET WEL DOEN, MAAR HET ZAL DRIE DAGEN DUREN.

HIJ SCHIJNT GEEN HAAST TE HEBBEN.
NEE, HIJ ZAL ER NIET MOE VAN WORDEN.

IK WIL DRIE KAMERS VOOR ENKELE DAGEN.
DAT KAN, MENEER.

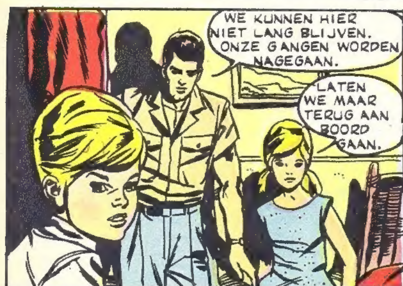

KOMEN JULLIE, ALS JE UITGEPAKT HEBT, NAAR MIJN KAMER?

BLIJF GEWOON DOORPRATEN. IK GELOOF...
.....

ZO, MENEER, IS ONS GESPREK ZO INTERESSANT?
!

de Rode Lotus

Robbie, Carolien en Naru beleven een vreemd avontuur. Onderweg naar Port Villa raakt de motor van hun schip onklaar.

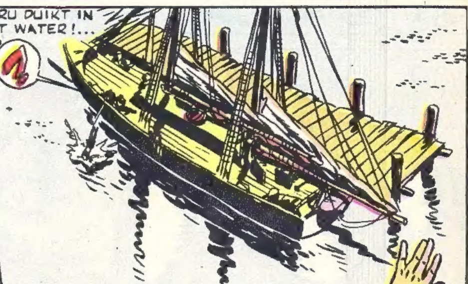

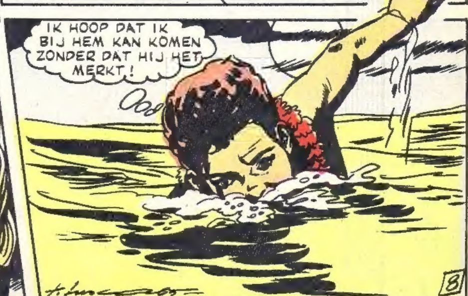

De schurk is er op het kritieke moment vandoor gegaan.

De club van vijf

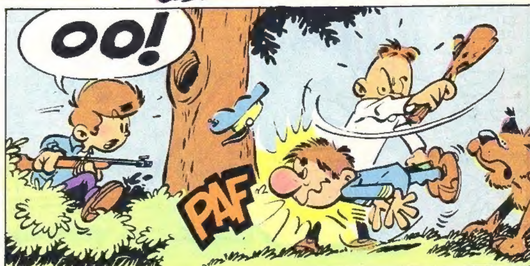
De dubbelganger

Een zomervakantie aan

ZEE

Tekst Cécile Romancère - Tekeningen Bernard Dufossé

Christine werkt in de vakantie in een restaurant aan zee. In de tuin achter het restaurant. .

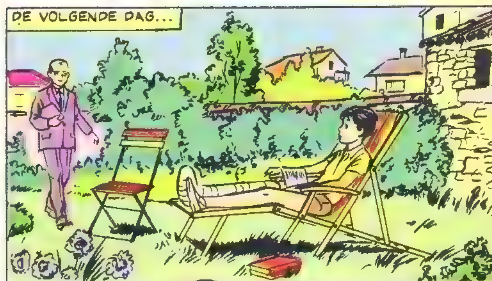

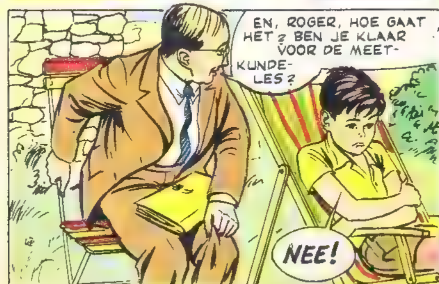

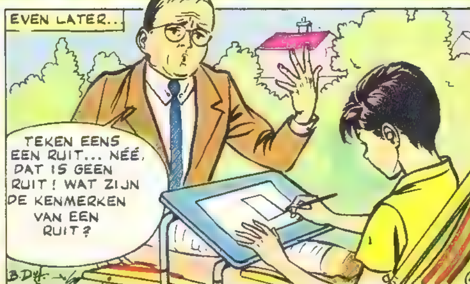

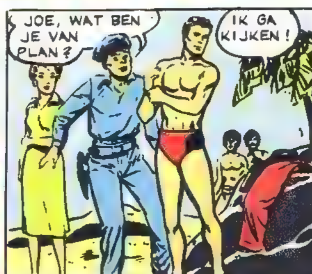

Tiger Joe ★★ DE PIRATEN

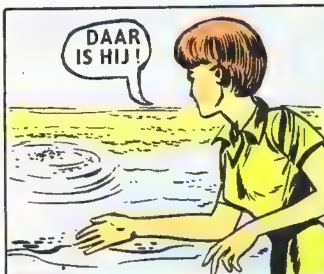

VAN BENGALEN★

Een harde knal verstoort de stilte op het eiland Djaccao...

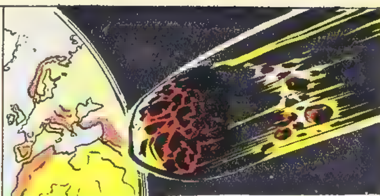

Wist je dat...

DE AARDE OP 15 JUNI 1968 GETROFFEN KAN WORDEN DOOR EEN GROTE RAMP? VOLGENS DE GELEERDE ROBERT S. RICHARDSON IS ER DAN EEN KANS DAT DE PLANETOÏDE IKARUS DE BAAN VAN DE AARDE KRUIST. IKARUS IS EEN KILOMETER GROOT EN KAN MET ZIJN MASSA VAN ENIGE HONDERDEN MILJOENEN TONNEN ENORME VERWOESTINGEN AANRICHTEN. MEN WIL PROBEREN IKARUS MET RAKETTEN UIT ZIJN BAAN TE DUWEN.

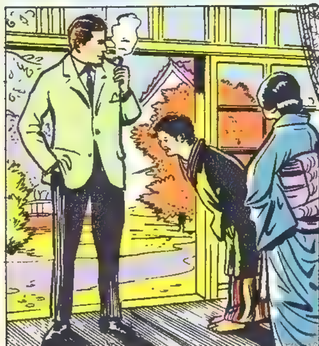

EEN MENS IN VERHOUDING TOT EEN UITLAAT VAN EEN DER VIJF RAKETMOTOREN. DE VIJF MOTOREN GEBRUIKEN TIJDENS DE START IN TWEE EN EEN HALVE MINUUT RUIM TWEE MILJOEN LITER BRANDSTOF.

DE SATURNUS V, WAARMEE IN 1968 DRIE ASTRONAUTEN NAAR DE MAAN GAAN, 110 METER HOOG WORDT? DIT IS NET ZO HOOG ALS DE DOM VAN UTRECHT. DE RAKET BESTAAT UIT DRIE TRAPPEN DE ONDERSTE TWEE HEBBEN ELK VIJF RAKETMOTOREN, DE BOVENSTE ÉÉN MOTOR.

DE AMERIKAANSE LUCHTMACHT 63 SPECIAAL UITGERUSTE HERCULESVLIEGTUIGEN HEEFT BESTELD? ZE HEBBEN VOOROP EEN SNAVEL WAARMEE ZE MENSEN OF GOEDEREN UIT ZEE OF MOEILIJK BEGAANBAAR TERREIN KUNNEN OPPIKKEN. DE SNAVEL GRIJPT EEN AAN EEN BALLON OPGELATEN LIJN EN KLAPT DICHT. DAARNA HAALT MEN PERSOON OF VRACHT NAAR BINNEN.

DE ACCORDEON EEN KANS MAAKT TE VERDWIJNEN? ER WORDEN ER STEEDS MINDER GEBOUWD, OMDAT ZE VERDRONGEN WORDEN DOOR DRAAGBARE RADIO'S EN MUZIEKAUTOMATEN. DE ACCORDEON IS EEN EEUW GELEDEN IN ITALIË VERSCHENEN, WERD ER POPULAIR EN VEROVERDE DE HELE WERELD.

IN YORKSHIRE (ENGELAND) EEN FABRIEK IS DIE DIT JAAR 350 BALLEN LEVERT VOOR DE WERELDKAMPIOENSCHAPPEN VOETBAL? DE FABRIEK HEEFT ZELF KOEIEN DIE VOOR HET LEER ZORGEN.

MEN IN NEDERLAND DE RAAF WIL INVOEREN? DEZE KRAAIACHTIGE VOGEL STIERF HIER DERTIG JAAR GELEDEN UIT. OP DE VELUWE HEEFT MEN EEN VLIEGRUIMTE INGERICHT. DE NAKOMELINGEN VAN DEZE RAVEN ZULLEN WORDEN LOSGELATEN. DE RAAF HEEFT EEN VLEUGELWIJDTE VAN 130 CENTIMETER EN EEN LENGTE VAN 65 CENTIMETER.

DE DEUROPENINGEN IN JAPAN MET EEN HOOGTE VAN 1.75 METER VOOR EUROPEANEN MEESTAL TE LAAG ZIJN? ONDANKS DIT BEZWAAR MAKEN DE JAPANNERS ZE NIET HOGER.

ER OP HET OOSTZEESTRAND BIJ WUSTROW EEN TOREN STAAT WAAROP ZICH 45 LUIDSPREKERS BEVINDEN? DEZE TOREN WAARSCHUWT MET GELUIDSSIGNALEN DE SCHEEPVAART BIJ SLECHT ZICHT.

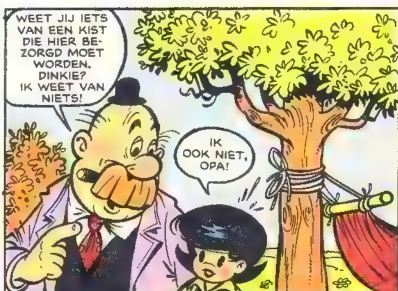
DAT ER VAN DE BEROEMDE FORD-RACEWAGEN EEN AAN HET VERKEER AANGEPASTE VERSIE TE KOOP IS? VOOR 70.000 GULDEN LEVERT FORD DEZE 116 CENTIMETER HOGE AUTO DIE EEN TOPSNELHEID HEEFT VAN 280 KILOMETER PER UUR.

DAT DEZE AUTO GEEN VERSTELBARE STOELEN HEEFT? KOPERS MOETEN HUN MATEN OPSTUREN NAAR DE FABRIEK, WAARNA DE BEDIENINGSORGANEN NAAR HUN AFMETINGEN WORDEN GEPLAATST. DE 335 PK. MOTOR LOOPT 1 OP 4,5.

DINKIE door CAROL VOGES

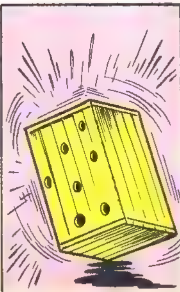

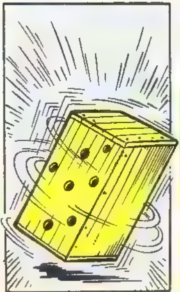

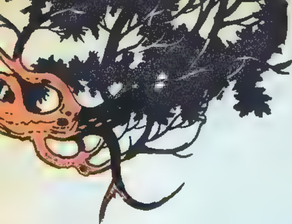

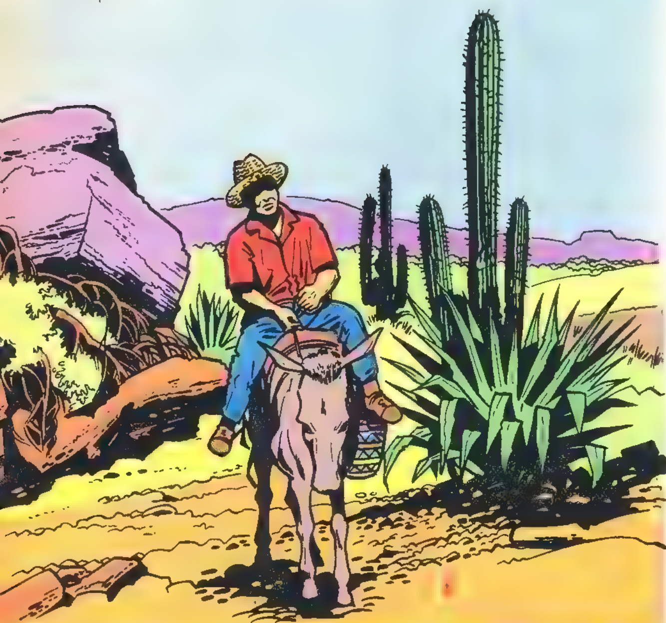

PANCHO

Het ezeltje sukkelde gewillig langs de stoffige weg. Het was behoorlijk warm, maar dat voelde het niet. Het was immers op het hete Curaçao geboren en zelfs in augustus: een van de warmste maanden. Op zijn rug deinde de oude, magere Pancho heen en weer. Ook hij had geen last van de hitte. Hij was al zeventig jaar en dat wil zeggen dat die machtige tropenzon 25.550 dagen op zijn hoofd had geschenen. Hij hield van de zon. Op school had hij geleerd dat het in Nederland 's winters koud was: dat er sneeuw uit de lucht viel. Sneeuw leek het meest op propjes watten, had de meester verteld. En het water werd dan ijs, waarop je schaatsen kon rijden. Als jongen had Pancho geen idee gehad wat ijs was. Nu wist hij het wel. Janchi, die een cafeetje had op Westpunt, had een ijskast. O, die had hij al heel lang, want de macamba's — zoals ze de Hollanders op Curaçao noemen — wilden geen lauwe limonade drinken. En in die ijskast maakte Janchi blokjes ijs. Pancho kreeg ook altijd zo'n blok ijs in zijn glas. Heel vroeger had hij eens een blok uit zijn glas gevist. Ai Dios, wat was dat koud geweest! Koud en glad. Hij kon zich toen pas een beetje voorstellen, hoe koud het in Nederland in de winter moest zijn. Die macamba's, die naar Curaçao kwamen, hadden groot gelijk, vond hij.

,,Ha Pancho, com ta bai!'' In de koraal van zijn huis stond Edgar Martinus.

,,Basta bon, tamelijk goed, Edgar, danki!'' riep Pancho terug. Toen wees hij met zijn stok op het nieuwe huis, dat Edgar samen met een paar vrienden aan het bouwen was. Het was al bijna klaar. Achter het nieuwe huis stond het kleine huisje, waarin Edgar met zijn familie tot nu toe woonde. Het was wel een groot verschil, vond Pancho. Het nieuwe huis was net zo mooi als de huizen van de rijke mensen in de stad. ,,Bo cas ta bonita, je huis is mooi!'' riep hij. Edgar grijnsde vergenoegd al zijn tanden bloot.

,,Gaat Pancho naar Westpunt, naar Imelda?'' wilde hij weten.

Pancho knikte bevestigend. Toen hief hij nogmaals zijn stok en riep: ,,T'aworo, tot ziens.'' Ja, hij ging zijn dochter Imelda op Westpunt bezoeken. Dat deed hij niet zo vaak, want het was nog een hele rit van Santa Cruz naar Westpunt. Hij kon natuurlijk wel met de bus gaan, maar de bus kostte hopi plaka, veel geld, en dat had Pancho niet. Hij had vroeger, toen hij nog visser was, altijd voldoende verdiend om voor zijn gezin te zorgen. Samen met Maria, zijn vrouw, die er meestal bij had gewerkt, omdat zij hun kinderen netjes naar school wilden sturen. Ach ja, ze hadden een goed leven gehad. Pancho was er heel tevreden mee geweest. Maar ze hadden geen geld kunnen sparen voor nu, nu ze oud waren. Dat konden alleen maar de rijke mensen in de stad en de mensen van de landhuizen in de koenoekoe, het land buiten de stad. En daarom ging Pancho niet met de bus, maar op zijn ezeltje naar zijn dochter.

,,Hup boerigoe, hup ezel!'' riep hij, toen de ezel wat al te traag een tamelijk steile helling nam. De tocht moest niet te lang duren. Het werd tijd dat er eens een flinke regenbui kwam, vond Pancho. De cactussen waren zo stoffig, het land zo dor. Op die manier zou er niets van de maïsoogst terechtkomen. Verleden jaar en het jaar daarvoor was de oogst ook al niet veel geweest. Wat een verschil met vroeger! Zou dat nu werkelijk komen, doordat de oliemaatschappij al het water uit de grond haalde? Dat vertelde men. Maar ja, men vertelt zoveel. Toch waren vroeger de maïsoogsten bijna altijd goed. En wat waren er dan geweldige oogstfeesten geweest! Pancho's ogen begonnen te stralen bij de herinnering. Bij de oogstfeesten hoort rum. En voor een echte Antilliaan is rum toch wel de beste drank om je dorst te lessen. Dansen op de muziek van de conjunto's, rum drinken en pastechi's eten, dat was oogstfeest vieren. Pancho zuchtte: die goeie, oude tijd!

Daar zag hij al het landhuis Knip liggen. Er waren nergens zoveel kabrieten, geiten, als daar. Hij had al een paar maal gezien hoe Amerikaanse toeristen foto's namen van die kabrieten. Ja, ze zelfs filmden. Pancho lachte weer bij de herinnering. Wie nam er nu foto's van een kabriet! Hem hadden zo ook gefotografeerd en gefilmd: op zijn ezel. Wel een vreemd idee: hij, Pancho, was nog nooit van Curaçao af geweest en zijn foto was waarschijnlijk per vliegtuig helemaal naar New York gegaan.

,,Hup, boerigoe, nog even. Dadelijk gaan we naar beneden!'' Het ezeltje versnelde zijn tempo een klein beetje en daar was Pancho wel tevreden mee.

,,Hee, wat een drukte hier,'' mompelde Pancho toen hij het landhuis Knip had bereikt. Er stond een grote auto, er waren filmcamera's opgesteld en overal liepen mensen druk heen en

DOOR MIA ROBÉ

en de filmers

weer. Een man stond boos te schreeuwen. Pancho bleef met de boerigoe staan. Dat was aardig, er werd een film gemaakt. Hij zag meteen dat dit niet zo'n filmpje werd als die Amerikaanse toeristen wel maken. Nee, dit moest vast een film voor de bioscoop worden. Er liepen allemaal vreemd aangeklede mensen rond en daar, nee, moest je dáár eens zien: een blanke man, wiens gezicht pikzwart was gemaakt.

Pancho had eens de aankomst van Sinterklaas in Punda gezien. Sinterklaas was vergezeld van een heleboel zwartepieten. Deze man zag er nu net zo uit als zo'n zwartepiet. Alleen had hij nog niet zo'n mooi pak aan.

„Stilte," schreeuwde de man, die zoëven zo boos leek. „Stilte, dan beginnen we opnieuw. Karel, jij weer naar die kant. Max, jij nog even weg. Ellen, ga nu precies zo zitten als je net zat. Robert, jij achter Ellen. Ellen, je begint met: „Ik begrijp niet waar Jaime blijft.""

De blonde vrouw ging achterover in haar stoel leunen. „Ik begrijp niet waar Jaime blijft," zei ze sloom.

Nu kwam de zwart gemaakte man de veranda van het landhuis op. Hij maakte wat vreemde bokkesprongen, zwaaide wild met een brief boven zijn hoofd en riep: „Ik brief hebben. Ja, ik brief hebben voor jou, mevrouw. Een heer mij brief gegeeft heeft."

Pancho schaterde het uit. Die zwartepiet was leuk. Maar waarom zou hij nog niet verkleed zijn? Meteen gaf de regisseur een teken op te houden. Woedend riep hij: „Zit daar niet te lachen, man. Zou je niet liever doorrijden? Je stoort ons."

Pancho keek geschrokken naar de boze man. „O, sorry, meneer. Ik wilde meneer niet storen. Maar het was zo grappig."

Nu sprong de blonde dame, die Ellen werd genoemd, uit haar stoel en kwam op Pancho toe. „Trekt u zich maar niets aan van die boze uitval, hoor. Hij heeft een beetje last van de warmte. Maar vertelt u eens: wat vond u zo grappig?"

Behalve Ellen waren ook de mannen, die Robert en Karel heetten, naar Pancho toegeslenterd. En daar kwam zelfs die zwarte aan.

Pancho nam even zijn strooien hoed van het hoofd en krabde verlegen in zijn krullen. „Wel," zei hij, „ik zal mevrouw vertellen wat ik zo grappig vond. Dat was die zwartepiet. Zwartepiet deed het heel goed. Precies zoals de pieten die met Sinterklaas meekomen. Ik. . ."

Hier moest Pancho stoppen, want Ellen en de mannen begonnen schaterend te lachen. Pancho keek verbaasd van de een naar de ander. Hij begreep die vrolijkheid niet. Alleen die ene man, die zo kwaad was uitgevallen, keek nu nog bozer.

„Het zal een leuke film worden, meneer," zei Pancho vriendelijk.

„Wat heb ik je gezegd, Willem," riep Ellen nog lachend uit. „Max lijkt precies op een zwartepiet. Er deugt niets van. Kijk nu eens naar Max en dan naar deze man op zijn ezel. Dat is toch heel iets anders. De man heeft gelijk: Max is een zwartepiet en géén vitó."

„Vitó?" echode Pancho verbaasd. „Moet meneer hier een vitó zijn? Ik hoop dat meneer niet weer boos wordt, maar zo ziet een vitó er niet uit en zo doet hij niet en zo praat hij niet. Maar waarom gaat meneer een Hollander zwart maken, als meneer een eiland vol donkere mensen heeft?"

„Da's nou precies wat ik je gezegd heb, Willem," zei Ellen voldaan. „Je had veel beter een Antilliaan de rol van meesterknecht, van vitó, kunnen laten spelen."

„Vind maar eens iemand hier die die rol spelen kan," snauwde Willem. „Dat kunnen ze niet."

„Maar Max kan het helemaal niet," hield Ellen vol. „Moet je alleen al eens horen hoe gek hij praat. Deze oude man hier praat heel goed."

„Dan is hij een uitzondering," sputterde regisseur Willem tegen.

Dat was te veel voor Pancho. Die vreemde meneer moest niet denken dat ze op Curaçao op school niets leerden. Hij was zelf al heel, heel lang van school af, maar hij had niets verleerd. Thuis sprak hij natuurlijk Papiaments, maar hij sprak toch ook weleens Nederlands en hij las een Nederlandse krant!

„Komt u eens van uw ezel af, meneer," zei Ellen. „En laat u eens aan die zwartgemaakte meneer zien hoe een echte vitó een brief naar zijn mevrouw brengt."

„Maar ik moet naar mijn dochter op Westpunt," protesteerde Pancho.

„Hè, meneer," vleide Ellen, „het zal maar vijf minuten duren. Toe, helpt u ons nu eens."

Ze had wel gelijk, vond Pancho. Het hoefde niet lang te duren. En het was voor hem niet moeilijk te laten zien hoe een bediende een brief geeft. Dat zou iedereen op Curaçao wel kunnen! Een beetje stram klom hij van zijn ezel en bond hem aan het hek vast. „Wil meneer mij dan de brief geven en vertellen wat ik zeggen moet?"

Regisseur Willem, die eigenlijk maar half ingenomen was met het optreden van Ellen, gaf knorrig de brief aan Pancho. „U moet zeggen: Mevrouw, hier is een brief voor u. Een meneer heeft mij deze brief gegeven. Dat zegt u maar op uw eigen manier."

Pancho knikte. Dat was wel heel eenvoudig. Heel bedaard liep hij met de brief de veranda op, naar de plaats waar Ellen zat. „Mevrouw," zei hij en wachtte toen even tot Ellen opkeek. „Mevrouw, hier is een brief voor mevrouw. Een meneer heeft mij gevraagd deze brief aan mevrouw te geven." Hij overhandigde Ellen de brief en liep toen weer langzaam terug.

„Dat was heel goed," riep Karel.

„U deed het prima," zei Ellen verheugd tegen Pancho.

„Dat was niet slecht," vond regisseur Willem, nog steeds een beetje brommerig. „Kunt u niet blijven vanmiddag?"

„Nee, meneer, echt niet," zei Pancho haastig. „Ik moet nog helemaal naar Westpunt, naar mijn dochter Imelda."

„Dan wil ik u voorstellen morgen te komen. U moet morgenochtend om negen uur hier zijn." De regisseur zei het zo kortaf, dat Pancho niets anders wist te doen dan ja te knikken.

„Maar, Willem," riep Ellen verontwaardigd, „je kunt die man niet zo maar bevelen morgen hier te komen. Je zou het vriendelijk kunnen vragen. Meneer," ging ze door tegen Pancho, „hij bedoelt het niet zo kwaad, hoor. Zoudt u morgen willen komen om ons te helpen? U krijgt er natuurlijk voor betaald."

„Ach, mevrouw, mevrouw hoeft mij niet te betalen. Ik zal wel komen."

„Mevrouw betaalt u niet, beste man," zei Willem nu iets vriendelijker. „De maatschappij zal u betalen. Maar wees alsjeblieft op tijd."

„O ja, meneer," zei Pancho een beetje onthutst, „ik zal op tijd zijn." Toen klom hij weer op de boerigoe en daalde het pad af op weg naar Westpunt.

Dit is een verhaal dat speelt op het warme Curaçao, waar de oude visser Pancho Torez op een keer een voor hem heel vreemde gebeurtenis meemaakt...

Toen het filmgezelschap de volgende ochtend om half negen aankwam bij plantage Knip, stond Pancho al te wachten.

,,O, Willem, moet je nu eens kijken," zei Ellen half lachend, half geschrokken, ,,daar staat onze vriend."

,,Wel verdraaid." Boos fronste Willem zijn voorhoofd. ,,Dat had ik kunnen weten. Nou, dat gaat ons weer tijd kosten."

Niets vermoedend stond Pancho breed te lachen toen het gezelschap de auto's verliet.

,,Zeg," zei Willem, ,,je hebt toch wel andere kleren bij je, hè?"

,,Wat bedoelt meneer?" vroeg Pancho verbaasd. ,,Dit is mijn mooie pak. Ik draag het alleen maar bij begrafenissen en als er iemand trouwt. Ik heb niet een beter."

,,Och, lieverd," riep Ellen, ,,hij bedoelt niet dat je pak niet mooi genoeg is. Hij vindt het te mooi. Je moet er als een vitó uit zien, want je moet Max toch laten zien hoe een vitó doet?" Meteen gaf ze een bijna onmerkbaar knipoogje naar de anderen.

Willem zuchtte. ,,Max, ga jij even met hem naar huis. Dan kan hij zich verkleden. Rij een beetje vlug."

,,Ik zal je danken om vlug te rijden," zei Max. ,,Als je langzaam rijdt over die koenoekoepaden vol kuilen, dan voel je al je maag naar je keel schieten." Hij pakte Pancho bij een arm. ,,Hoe heet je eigenlijk, oude vriend?"

,,Pancho Torez, meneer."

,,Mooi; ik ben Max. Niet vergeten, hoor."

Pancho wist niet wat hij daarop moest antwoorden. Hij kon die macamba toch niet zo maar Max noemen? Even later zat hij naast Max in de auto, op weg naar zijn huisje. ,,Meneer moet aldoor rechtdoor, tot ik zeg naar rechts. Het is niet zo ver met de auto."

,,Oké, Pancho," lachte Max, ,,maar je vergiste je. Je zei meneer in plaats van Max. Zeg eens Max!"

,,M. . . Max," stotterde Pancho gehoorzaam. ,,En eh, Max moet daar bij die boom naar rechts."

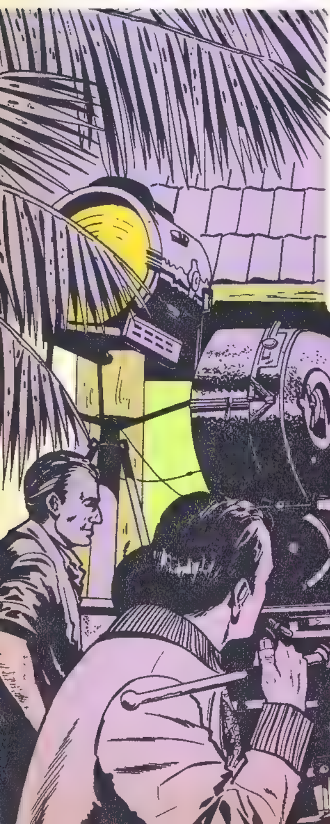
De auto hotste en schudde op het zijpad zo erg, dat Max bang was dat hij de uitlaatpijpen van de auto stuk zou stoten.

,,Bij die hoge cactus moet Max naar links."

Max hoopte er het beste van. Wat een weg, wat een weg!

,,Daar woon ik." Pancho wees naar een klein, stenen huisje met een dak van golfplaten. Het huisje was geel geverfd.

Hoe is het mogelijk, dacht Max, dat er mensen in zulke huisjes kunnen wonen.

Maar toen hij even later op uitnodiging van Pancho het huisje binnenging, was hij hoogst verbaasd. Het was klein, inderdaad. Maar het zag er keurig uit. Er hing zelfs een portret van de koningin aan de muur, naast de spreuk: Oost west, thuis best.

Verlegen lachend kwam Maria het kamertje binnen. ,,Wil meneer koffie?"

Max kon alleen maar ja zeggen, want Maria had al een kopje in haar hand.

Vijf minuten later waren Max en Pancho al weer op de terugweg naar het landgoed Knip.

,,Da's vlug gegaan," prees Willem. ,,Fijn, dan kunnen we meteen beginnen."

,,O ja, meneer eh. . . hoe heet je eigenlijk?" Vragend keek hij Pancho aan.

,,Pancho Torez, meneer."

,,Nou, Pancho, ik heb gisteravond even met mijn baas getelefoneerd. We betalen je honderd gulden per dag. Is dat oké?"

Pancho bleef de regisseur met open mond aanstaren. Honderd gulden per dag? Ha, die meneer maakte natuurlijk een grapje met hem! Hij lachte eens en zei toen: ,,Dat is goed, meneer. Maar ik vind honderd gulden per dag niet veel geld. Ik dacht dat u mij duizend zou geven."

Nu keek de regisseur met open mond naar de oude Antilliaan. ,,Zeg, Pancho, denk je misschien dat wij Amerikanen zijn? En nu daarheen. Daar, bij Ellen en Karel."

Pancho deed wat hem bevolen werd. Hij liep heen en weer, leerde een paar regels uit zijn hoofd en sjouwde met een kabriet. Steeds moest weer iets worden overgedaan.

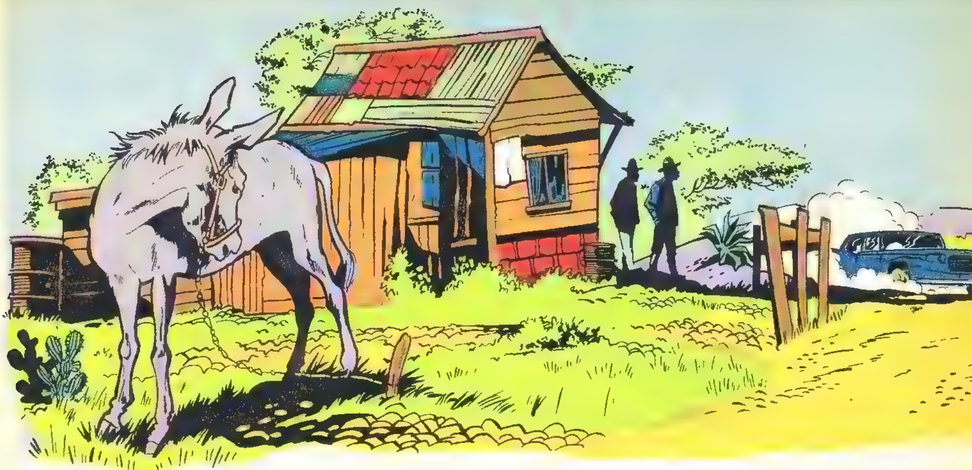
Aan het eind van de dag zei hij tegen Ellen: ,,Ik vind het zo vreemd, mevrouw. Ik heb de hele dag meneer Max voorgedaan hoe hij vitó moet spelen, maar meneer Max heeft zelf nog steeds niet gespeeld. Hij is nog niet eens zwart gemaakt."

,,Maak je daarover maar niet bezorgd, Pancho," lachte Ellen. ,,Dat komt later. Doe jij alleen maar precies wat Willem zegt. En als je vindt dat wij weer iets fout doen, mag je het gerust zeggen."

Om vier uur werden de opnamen stopgezet. Pancho werd naar huis gebracht en de filmploeg haastte zich toen naar een baai. Iedereen snakte naar een verfrissend bad in de blauwe zee.

Er gingen een paar maanden voorbij. De filmploeg was verdwenen en Pancho was bijna weer vergeten dat hij tien dagen lang naar Knip was geweest om te helpen bij de film. Bijna vergeten, maar toch nog niet helemaal. De negende filmdag had Willem gezegd: ,,Morgen voor het laatst, Pan-

cho. Je krijgt morgen ook je geld."
„O ja," had Pancho gelachen. „Ik krijg morgen dus duizend gulden." Maar toen Pancho de volgende dag inderdaad duizend gulden ontving, beefden zijn oude benen van schrik. Duizend gulden, wie had dat kunnen denken! Hoe lang had hij vroeger niet voor zo'n bedrag moeten werken. Maria was eerst ook geschrokken van het grote bedrag, maar toen was ze plannen gaan maken. Een ijskast, als ze die eens kochten! En een radio. Dat gebeurde. Een ijskast voor Maria, een radio voor Pancho en een feest met kip, pastechi's en rum en bolo's, taarten, voor de kinderen.

Op een ochtend zat Pancho op een bankje onder een boom in zijn koraal te praten met buurman Ciro. „Pancho, wat komt dáár nu aan," zei Ciro verbaasd.

De twee oude mannen keken naar een enorme stofwolk op het pad, dat naar hun huisjes leidde. In die wolk was de auto nauwelijk zichtbaar. „Hij stopt hier," merkte Pancho op. „Hij is zeker verdwaald."

„Wat een mooie auto is dat!" Bewonderend keek Ciro naar de grote, zwarte wagen, waar nu een meneer in wit uniform uitstapte. Hij liep Pancho's koraal in.

Pancho stond van zijn bankje op, trok zijn broek op en ging de bezoeker tegemoet.

„Goedemorgen," zei de man, „ben ik hier bij meneer Pancho Torez?"

„Ja, ja, dat ben ik," zei Pancho verbaasd.

„Mooi," zei de man voldaan. „Ik ben de adjudant van de gouverneur. Ik kom u een uitnodiging brengen."

„Uitnodiging?" herhaalde Pancho, „voor wat een uitnodiging?"

„Volgende week vrijdag gaat in het Calitheater de première van de film *Rumoer op plantage Jongbloed*. U en uw vrouw worden uitgenodigd deze première bij te wonen. U wordt hier om zeven uur gehaald. Dag, meneer Torez, tot ziens."

Voordat Pancho van zijn verbazing was bekomen, was de adjudant van de gouverneur al weer verdwenen.

„Je wordt een deftigheid, Pancho," lachte Ciro. „Misschien wil je na de volgende week niet meer met mij omgaan."

Pancho was nog te verbouwereerd om zijn vriend antwoord te geven. Hij liep naar binnen, naar Maria, en vertelde haar het nieuws.

„Ik zal meteen je pak naar de Chinees sturen," zei Maria opgewonden. „Gelukkig dat we nog wat geld hebben bewaard van die duizend gulden. En ik zal Tica vragen of ze morgen met me naar de stad gaat om een lapje te kopen voor een jurk. O, Pancho, wie had dat kunnen denken? En dat alleen maar, omdat jij die meneer Max hebt laten zien hoe hij voor vitó moet spelen!"

De Chinees had Pancho's pak keurig gestoomd en geperst en Maria's jurk was zo mooi geworden, alsof hij in een winkel was gekocht. Een mooie auto was precies om zeven uur voorgereden en had hen naar het Calitheater gebracht. Daar zaten ze nu: de oude Pancho en Maria. En wie het niet met eigen ogen zag, zou het niet gauw geloven. Maria zat naast de gouverneur en Pancho naast zijn vrouw. Maar iedereen op het eiland zou het kunnen zien, want daar kwamen twee fotografen van de kranten en maakten een paar plaatjes. Pancho en Maria hadden het er benauwd van.

Een meneer verscheen voor het doek. De hele zaal werd stil. „Dat is het hoofd van het bureau voor cultuur en opvoeding," fluisterde de vrouw van de gouverneur tegen Pancho. Pancho knikte een beetje beduusd.

De meneer op het toneel begon een toespraak te houden. Maria begreep er heel weinig van en als ze iets verstond, dan dacht ze nog dat ze het verkeerd had verstaan.

Ook Pancho zat bevreemd te kijken. Over wie had die man het toch? Hij zei dingen als: een onverwacht talent, een filmspeler in ons midden. Over wie had hij het? Zou misschien mevrouw Ellen naar Curaçao zijn gekomen voor de première? Eindelijk zweeg de spreker en toen werd het donker in de zaal. Daar begon de film. Eerst zagen ze alleen maar plantage Knip met de geiten. Toen kwam Ellen de veranda op en toen. . .

„Pancho!" riep Maria. „Abo, jij!"

„Ssst," zei Pancho zenuwachtig. Hij veegde met zijn hand langs zijn voorhoofd. Ai Dios, hoe was het mogelijk! Die vitó op de film was niet Max, maar hij, Pancho. Ontroerd zat Pancho te kijken. Wie had dat kunnen denken? Hij, de oude Pancho, de vroegere visser, speelde mee in een film, die door duizenden mensen gezien werd. Mensen op Curaçao, Aruba en elders. Die vrienden van hem hadden hem voor de mal gehouden. Ze waren zeker bang geweest dat hij anders niet had gedurfd. Pancho lachte even. Nee, als hij dit had geweten, had hij het zeker niet gedurfd.

„Wat jammer," zuchtte Maria toen de film was afgelopen. „Ik had nog wel heel lang willen kijken. Jij was de beste van allemaal, Pancho."

„Dat vind ik ook," zei de gouverneur. „Pancho Torez, ik dank u dat u de mensen in andere landen laat zien wat een fijne vitó's wij hier hebben."

Gloeiend van trots verliet Pancho de zaal met Maria aan zijn arm. Voor de deur stond de auto al weer klaar om hen naar hun huisje in Santa Cruz terug te brengen.

Huckleberry Finns

avonturen door Mark Twain

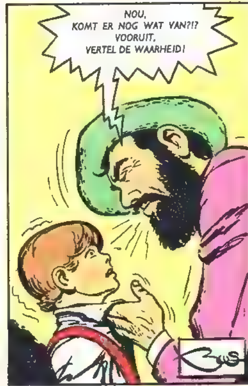

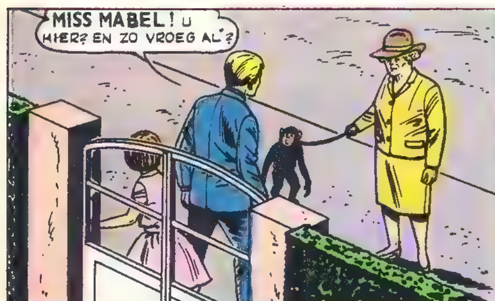

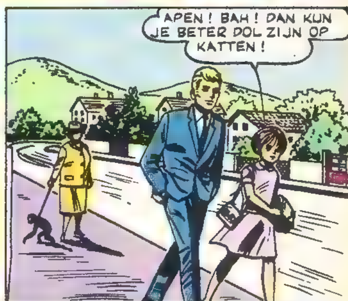
Nicole en Colette De koala en

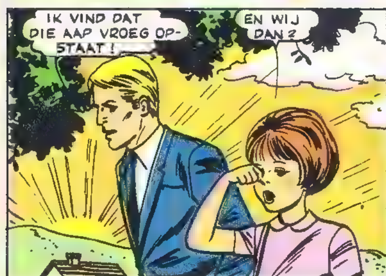

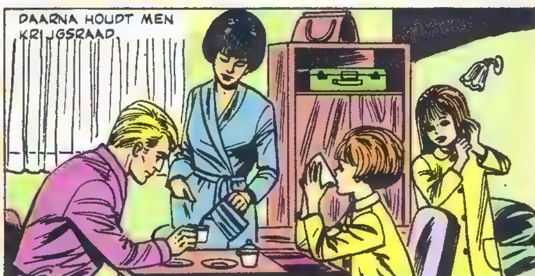

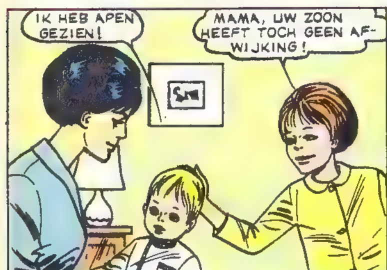

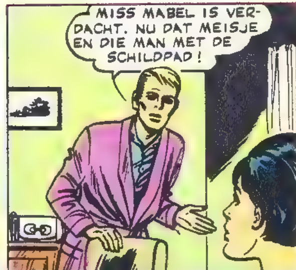
de orchidee

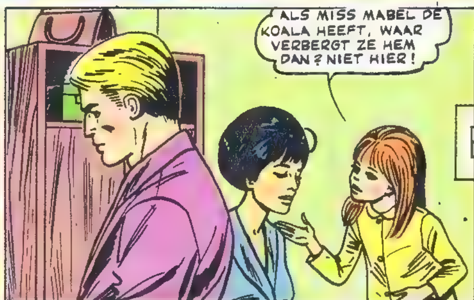
Als meneer Maran en Colette het huis van meneer Hall verlaten, nadat ze daar de nacht hebben doorgebracht, wacht hun een verrassing...

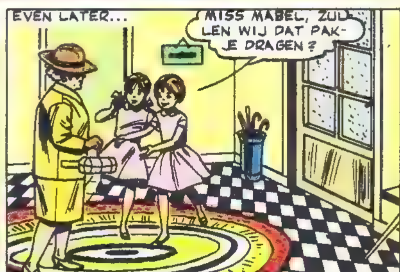

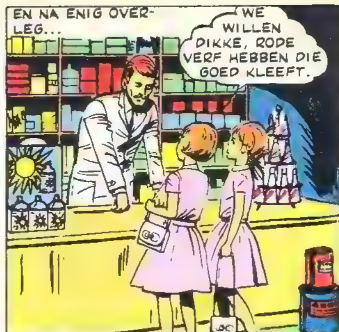

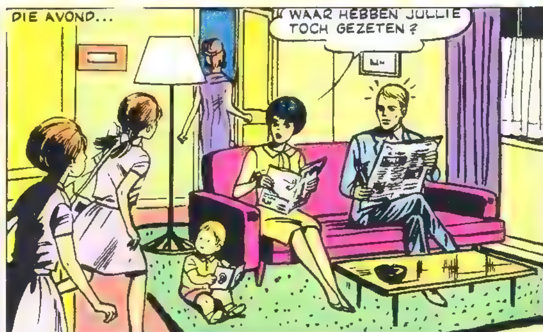

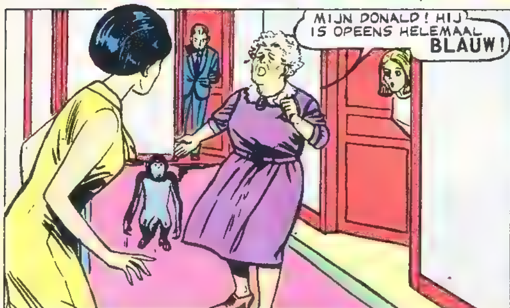

DAT GA IK VADER VERTELLEN!

NEE, DIE VRAAGT STEEDS OM BEWIJZEN. DIT KNAPPEN WE ZELF OP!

EN NA ENIG OVERLEG...
WE WILLEN DIKKE, RODE VERF HEBBEN DIE GOED KLEEFT.

ROOD HEB IK NIET MEER. MAG BLAUW OOK?
JAWEL.

DIE AVOND...
WAAR HEBBEN JULLIE TOCH GEZETEN?

WE WAREN EVENTJES NAAR DE TUIN VAN MENEER HALL!

WAT ZIJN DAT VOOR VLEKKEN? GEVEN DE BLOEMEN IN DIE TUIN SOMS AF?

ALS VADER EN MOEDER NAAR HUN KAMER GAAN, HOREN ZE EEN GIL...
AAAAAAA

MIJN DONALD! HIJ IS OPEENS HELEMAAL BLAUW!

WAT? HIJ OOK AL?

JONGENS OPGELET!

Van Houten brengt nu een machtig mooie verzamelkijkdoos voor je voetbalspelerspeldjes!

Alle jongens die van voetbal houden weten het: Je krijgt van die mooie voetbalspelerspeldjes helemaal gratis bij Van Houten chocola. Om te sparen tot je de club compleet hebt.
En nu is er weer groot nieuws: Van Houten brengt een machtig mooie verzamel-kijkdoos om al die speldjes keurig naast elkaar op te stellen. Voor elke speler is er een plaats in de doos; alle namen en een korte beschrijving staan er bij gedrukt. Ajax, Feyenoord en P.S.V. kunnen er in. Het is een echte eregalerij van beroemde voetbalsterren. Leuk voor je kamer.

FIJNE BOUWPLAAT

METEEN BESTELLEN

Heb je je drie clubs aan Van Houten voetbalspelerspeldjes al bij elkaar? Bestel dan meteen die mooie doos waar ze in horen! Heb je ze nog niet allemaal? Bestel dan die doos en spaar 'm compleet. Spaar je nog geen Van Houten voetbalspelerspeldjes? Begin er dan maar gauw mee en bestel eerst vlug de verzamelkijkdoos om zeker te zijn... Hebben is hebben!

Hieronder zie je een bestelbon. Vul die in en knip hem uit. Plak de bon dan op een briefkaart en plak daarop nog voor 85 cent geldige postzegels. Stuur de briefkaart aan: VAN HOUTEN - POSTBUS 100 - WEESP.

Of wil je dit blad niet beschadigen? Schrijf de bon dan over op een briefkaart. De rest blijft hetzelfde. Vraag vader maar om hulp en postzegels (hij helpt je maar wat graag).

Stuur mij die mooie bouwplaat.
Naam:
Adres:
Woonplaats:

Voor 85 cent aan extra postzegels krijg je die mooie verzamel-kijkdoos als bouwplaat thuisgestuurd. Daar heb je dubbel plezier van: eerst een fijn knutselkarweitje en dan een leuke aanwinst voor je speldjesverzameling!

Zo krijg je de speldjes...!

Bij 4 heerlijke Okee's Ajax spelerspeldje. 2 zakjes verrukkelijke Van Houten chocoladekorrels en je hebt weer een spelerspeldje van P.S.V. En een Feyenoord-speler? Een speldje bij 4 van die lekkere repen voor 98 cent.

Vergeet dus niet er in de winkel naar te vragen!

VAN HOUTEN

de lekkerste chocolade en de mooiste speldjes

Map en moppie

TOT ZOVER DEZE LES! NU HOUDEN WE EVEN PAUZE!

HOERA!

ZETTEN JULLIE ALLES MAAR VAST KLAAR VOOR DE VOLGENDE LES!

WAT VOOR LES HEBBEN WE HIERNA?

?

EH... SCHEIKUNDE, GELOOF IK!

NEE, WACHT EVEN... IK WEET HET AL!

EEN LES OVER VIS!

DAT DACHT IK NIET. IK ZAL HET EVEN VRAGEN!

DE VOLGENDE LES GAAT NIET OVER VIS, MAAR OVER AARDAPPELS!

IK HOOP DAT ALLES KLAAR IS VOOR MIJN LEZING OVER AARDAPPELS..

... EN ALLES WAT ERBIJ KOMT KIJKEN!

LEKKERE FRIETJES MET VIS!

VERS GEBAKKEN

ACHT SPAANSE ARABIEREN

In de wereld van de showbusiness staat men voor niets, dat is algemeen bekend. Telkens weer verschijnen er nieuwe zang- en dansgroepen en bijna allemaal doen ze hun best op een originele manier voor de dag te komen. In Spanje is pas geleden een zanggroep geformeerd, die wat originaliteit betreft meteen voor een uitschieter heeft gezorgd. De groep bestaat uit acht mannen, die allemaal afkomstig zijn uit Cadix. Voor ze als profs in de showbusiness gingen, oefenden ze diverse beroepen uit, zoals dat van monteur, visser, chauffeur en metselaar. Deze zangers uit het zuiden van Spanje noemen zich ,,De bedoeïnen van Cadix" en ze zien er, getrouw aan hun naam, uit als ras- en wasechte Arabieren, van wie een buitenstaander onmiddellijk zal aannemen dat ze zijn weggelopen uit de hete woestijnen van Noord-Afrika. Die mening zal hij fluks herzien als hij hen na afloop van de voorstelling tegenkomt, want dan zien de acht mannen er in hun colbertjes uit als doodgewone Europeanen. Hoe het ook zij, deze als Arabieren verklede zangers boeken op het ogenblik in Spanje veel succes. Al sinds maanden treden ze avond aan avond op in Madrid, waar het publiek enthousiast reageert op de (hoofdzakelijk moderne) liedjes, die ze begeleiden met gitaren en trommen. Mogelijk dringt hun faam ook nog tot onze noordelijke streken door. In elk geval heb je dan al eens van deze ,,bedoeïenen" gehoord.

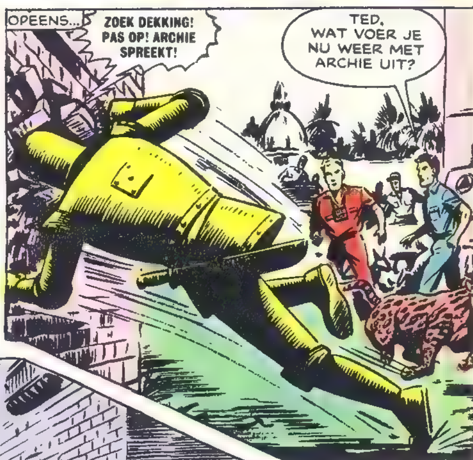

Je zou zweren dat ze zo zijn weggelopen uit de hete woestijnen van Noord-Afrika!

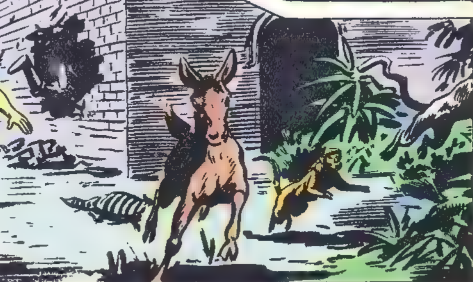
DE MAN VAN STAAL

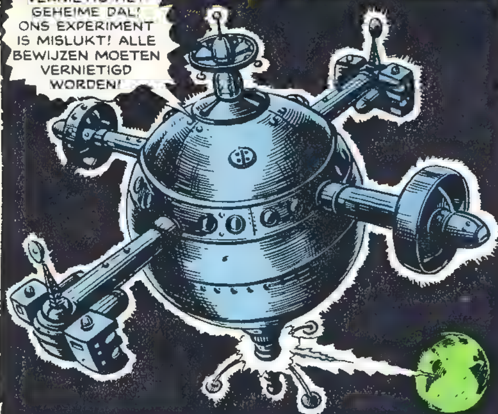

INTUSSEN BUITEN DE AARDE..
VERNIETIG HET GEHEIME DAL! ONS EXPERIMENT IS MISLUKT! ALLE BEWIJZEN MOETEN VERNIETIGD WORDEN!

IN HET DAL VOLGEN ZWARE EXPLOSIES.
CARAMBA! HET LIJK WEL EEN AARD-BEVING!

NAAR HET MEER! DAT IS ONZE ENIGE REDDING!
ALLES GAAT ERAAN!

EEN TOREN VALT OM...
ARCHIE, VLUG! RED ONS!
HELP!

ARCHIE DUWT HET GEVAARTE OPZIJ! DAT IS NET OP TIJD!

SNEL, ARCHIE, MAAK EEN AAN-TAL VLOTTEN! DE TIJD DRINGT!

VLUG, ARCHIE! VLUG! WE ZITTEN MIDDEN IN HET VUUR!

BRAVO! DRIE HOERAATJES VOOR ARCHIE!
STIL, ANDERS KRIJGT HIJ NOG VERBEELDING!

EINDELIJK ZIJN ZE AAN HET GEVAAR ONTSNAPT.
STOP EEN ARCHIE IN JE TANK!
TREKKEN, ARCHIE!

WE ZIJN IN VEILIGHEID, MAAR HET DAL VINDEN WE NOOIT TERUG!
NOU, VOOR MIJ HOEFT HET NIET!

DAN BEREIKEN ZE DE STAD QUILLO.
WE ZIJN RIJK! WE HEBBEN DE GOUDEN ROBOTS OMGESMOLTEN BIJ WIJZE VAN SCHADEVERGOEDING!
LANG LEVE ONZE REDDERS!

DE VRIENDEN KRIJGEN EEN BELONING.
GEEF DAT GELD MAAR HIER, ARCHIE! LAAT MIJ HET MAAR EENS TELLEN, OUWE JONGEN!

VAN HET GELD KOPEN ZE EEN MOTORJACHT!
DANK ZIJ DE GOUDEN ROBOTS HEBBEN WE WEER EEN BOOT! IK BEN BENIEUWD WAT ONS NU TE WACHTEN STAAT!
DAT KUN JE HET BESTE AAN ARCHIE VRAGEN!
EINDE

wie puzzelt er mee?

Oplossingen van de puzzels uit ons vorig nummer

Spreekwoordpuzzel

1 MADRILEEN
2 GEMATIGDE
3 TRALIEHEK
4 MISSCHIEN
5 ONTHEEMDE
6 SCHEEPSRA
7 VOORRECHT

Het spreekwoord luidt:
Driemaal is scheepsrecht

Optelsom

FOTO + TOESTEL = FOTOTOESTEL

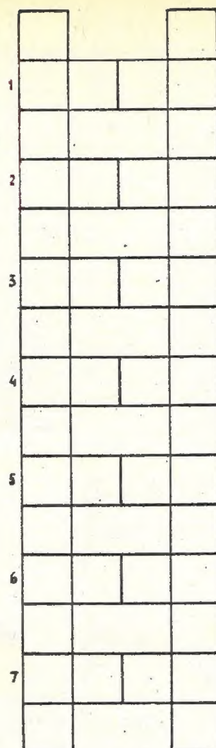
Raadsel

1 Luipaard
2 Lampion
3 Jakhals

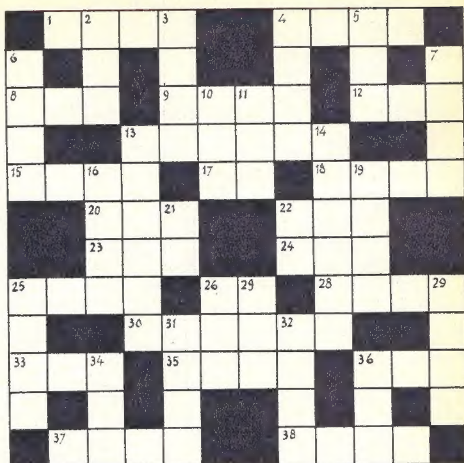
INVULPUZZEL

In deze figuur moet je zeven woorden invullen. Als je dat goed gedaan hebt, lees je in de vakjes links en rechts van boven naar beneden de namen van twee vleessoorten.

1 Haargroei
2 Balsport
3 Grauwtje
4 Groente
5 Gesteente uit een vulkaan
6 Vorm van aarde
7 Schildknaap

KRUISWOORDPUZZEL

Horizontaal:

1 Ademhalingsorgaan
4 Dunne twijg
8 Plakmiddel
9 Heldendicht
12 Sprookjesfiguur
13 Iemand die huizen en schepen afbreekt
15 Jonge wolf
17 Vader
18 Alleenstaand; erg leuk
20 Behoeftig
22 Ik (Lat.)
23 Omslag
24 Nederlands (afk.)
25 Mannetje van de kippen
26 Duitse mark (afk.)
28 Bladader
30 De kinderen uit één gezin
33 Plotselinge, korte beweging
35 Verward spreken, in koorts
36 Platvis
37 Plezier
38 Wijnsoort

Verticaal:

2 Iep
3 Lichte kleur
4 Roodachtige kleur
5 IJdel meisje
6 Geslepen, listig
7 Moedervarken
10 Meisjesspeelgoed
11 Grootvader
13 Straaltje (licht; water)
14 Bestuurder
16 Schaapkameel
19 Ongaarne; door nood gedwongen
21 Militaire Politie (afk.)
22 Voegwoord
25 Tuingereedschap
26 Roeipen
27 Vermoeid
29 Kiekje
31 Graansoort uit warmere streken
32 Vogel (steltloper)
34 Tweewielig voertuig
36 Heel erg

NAMENPUZZEL

. . . L IJ N
. . T A W A
. . . D O B A
. . K I O
. . . N A
. . C H E M

Van deze zes woorddelen moet je evenveel plaatsnamen maken.

Het zijn bekende steden, die in verschillende delen van de wereld te vinden zijn.

Je ziet wel, dat telkens de eerste twee of drie letters ontbreken. Die ga je dus invullen.

Het aardige is dat de ontbrekende stukjes allemaal meisjes- of jongensnamen zijn.

WELKE TWEE LETTERS?

Welke twee letters kun je voor elk van de hieronder gegeven woorden plaatsen om vijf geheel nieuwe woorden te krijgen?

1. OOG - OP - AAK - OOM - ACHT

en welke voor déze:

2. REEP - EMMER - AKKER - ALLES - EVEN

VISITEKAARTJES

E. J. KAEM
REIMS
Welk beroep heeft deze dame?

ZOEK DE VERSCHILLEN

Deze beide plaatjes lijken op het eerste gezicht sprekend op elkaar, maar als je goed kijkt, zul je ontdekken dat er verschillen zijn. In totaal zijn er elf verschillen tussen de twee tekeningen. Wie kan ze allemaal vinden?

DORIEN KNAPT HET OP

De gebroeders Koekebakker vormen een te grote concurrentie voor ome Thijs. Maar misschien kan Dorien er nog iets aan doen . .

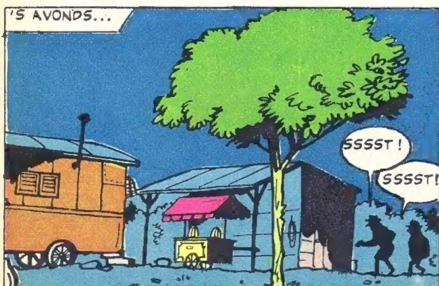
DORIEN LEGT DE ANDEREN UIT WELK GEVAAR ER DREIGT VOOR HUN VRIENDEN OME THIJS, LOEKIE EN LANGOOR...

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Abonnementsprijs: 30 cent. f 3.90 per kwartaal (13 nrs.). Losse nummers: 40 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.